

Jak se vzbouřilo hřiště

Bylo jednou jedno hřiště a to se jen mračilo, protože když přišly děti, začaly po něm dupat a to se mu nelíbilo. Začalo si stěžovat.

Tak pan starosta rozhodl, že to hřiště zavřou, zruší všechny prolézačky a postaví místo něj třeba někde jinde jiné hřiště. Hřiště zrušili, začali hledat nové místo. Když už bylo všechno na jedné hromadě, tak si hřiště povzdychlo: „Ale já jsem jen chtělo, aby po mně děti nedupaly. Nechtělo jsem skončit mezi šrotem!“ „Ale k čemu je hřiště, když na něj nemůžou děti?“ řekl dělník, který měl za úkol všechny věci odvézt. „Prosím, prosím, nedávejte mě do šrotu! Ať po mně ty děti klidně běhají, jen ať nejdu do šrotu!“

„Tak dobře,“ odpověděl dělník, který měl za úkol znovu natřít a upevnit všechny prolézačky a lavičky. „Děkuji, už si nikdy nebudu na nic stěžovat. Slibuji.“ A hřiště se rozesmálo na celé kolo, právě totiž přicházely první děti a utíkaly přímo k nově natřeným prolézačkám.

Kateřina Opletalová,